

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok,
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džěń pak swjatosok,
Duši daty,
Wotpočń ty

Z njebies mana
Njeh čí khmana
Žiwnosć je,
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřěw će! F.

Gserbife njedželske lopjeno

W Budyschinje

12. augusta 1934

Bauzen

11. njedžela po šwjatej Trojizy.

Čišt na Romšt. 1, 16—20.

„So ja wam pšchego jone pšchu, mje njemjeršy, waš pat to wěščišchich čžini“, tak pšche japoshtol w šwjatym liščje na Filippišchich; haj pšchego jašo pšche wón wo žiwjenju, kotrež wěčžne je a wo pucžu k tutemu žiwjenju a wo prawdoščzi, kotraž pšched Bohom płacži. Tak šo pšchego a pšchego jašo předuje wo hrěchach, kotrež šu čžlowjekow štaženje, a wo Khrystušu, w kotrymž je našče šbože a našcha šbóžnosć wobšamknjena, a wo wěrje, kotraž šbóžnych čžini. A tež žaneho předarja to nješmje mjeršacž, pšchego a pšchego jašo wo tym šwědčičž, a žaneho pošłucharja, to jašo a jašo šłjšhecž; kaž wšchědnje trjebamy šhlěb, tak trjebamy wšchědnje to pomina-
nje, šo bychmy kručže štali na šažožku wot Boha nam datym. Wšcho přědowanje ma čžlowjeka dowjescž ke šchžžej našcheho Šbóžnika, šo bychmy pšched nim štejo prajili kaž tamny šłštnik: Knježe, špomń na mnje! Šdžez mamy šjednocženštwosť Bohom pšches tuteho Šbóžnika, tam šmy Bože džecži a junu herbojo wěčžneje krašnosćje.

A temu čžje nam dopomhacž tež našch tekst. Wón nam praji, tak pšched Bohom prawi budžemy, a šo tohodla teho ewangelija šo nješmemy hańbowacž. A tehodla šo 4 prašchena w tekstce na naš štajeja:

1. Mamy šami prawdoščje pšched Bohom?
2. Mamy někajke šamolwenje, hdnž prawdošč nimamy?
3. Kač čžemy pšched Bohom prawi byčž?
4. Šhto je nam ewangelij?

1. Mny štejmny wšchitžy pod Bohom; žadny njeje bjes tu teho šwjatej Knješa. Tak pak potom njemóže nam wšcho jone byčž, šhto čžinimy a čžehož šo wostajimy. Bohu šmy šamolwicži, jemu mamy radowanje čžinicž wšchitžy wot najwšchšeho hacž k najnižšchemu, tež ty a ja. Bóh pak je

prawy a prawdošč wón pnta, Bóh je šwjatny a jenož na čžistym a šwjatym žiwjenju ma wón špodobanje. Nješmje-
čži šmjeja šwój džel wonach; „Boži hněw š njebies budže šje-
wjeny na wšchu bjesbóžnosć a njeprawdošč tnych ludži, kotřiž
tu prawdu w njeprawdoščzi šadžerža“, praji Pawol w na-
šchim tekstce.

A šy ty prawy? mašch tajku dospołnu a čžistu praw-
došč? Je tvoje žyke žiwjenje kaž płat, w kotrymž žane nje-
prawe nicže šo njenamašaju? žana šłšć, žane wješe,le,
hdnž maja drušy šchodu? žane wopacžne šłowo, žana šža,
žana njedušchna myšl? A njepobrachuje tebi nicžo? žana
lubosć a ponižnosć a šječřpliwosć, žana wěrnosć a čžištošč
a poščžiwosć, njepobrachuje na bojoščzi pšched Bohom, na
modlitwje? Štej ružy wuščonjašej škutki prawdoščje? Štej
nosy šchlej po pucžach prawdoščje? Je ert rěčžal šłowa praw-
doščje? Šsu we wutrobje byle štajnje myšle prawdoščje? —
Mny njednrbjeli byčž čžěto wot čžěla — tu njeje žadny prawy,
ani jedny!

Nam wšchěm pobrachuje šhwalba.

2. Ale mēnišch, šo móžeš šo šamolwicž? Čžlowjek wě
a namaka pšchego něšhto, š čžimž by šo šamolwił. Wón pra-
ji na pšchiklad: Ja šnaju drušich, kiž šu wjele hōřšeho čži-
nili hacž ja, ja šym pšchego hišchče mēru džeržat; a kaž ša-
rišejšči w pšchirunanju šo pšchiruna š rubježnikami, š njepra-
wymy, še žłownikami, tak pšchiruna šo čžlowjek š drušimi, šo
by šwoju šhwalbu mēł. Čžlowjek praji drje tež: ja šebi ni-
čžeho nješym wědomy a ništo njemóže nicžo na mnje pra-
jicž. Ale njeje Boža prawdošč wšchšcha hacž wšchitka čžlo-
wješka? „Ty dnrbišch Boha šwojeho Knješa lubowacž š žykej
šwojej wutrobu, š žykej dušchu a še wšchěj šwojej myšlu a
šwojeho bližšeho jačo šam šo“: to je Boža prawdošč. „Du-
bujče wašchich njepšchecželow, žohnujče tnych, kiž waš pošli-
waja, čžinče dobrotu tym, kiž waš hižža, prošchče ša tnych,

kiž wam škodža a pšhesčžehaju waš": to je Boža prawdošč, tač budžemy Bože džeczi. A ty chyni šo samolwiczi i tym, šo šu druhi žnano šlabšchi dnžli ty šam abo šo šu byle wobštej- noščje ša tebe njeprichodne? — Ne, pšhed Bohom, kiž wšcho wě a wšcho pšhewidži, šo njemóžesh samolwiczi. Ani, kaž ja- pošhtoł praji, czi póhanjo nimaju žaneho samolwjenja, kiž tola nejšu roswucžowani kaž ty wot małosčje šem, dofelž se štwórby móža spóšnacž, šo šteja pod Bohom, štwórba je Bo- ži šwědk, a wot šwojeho šwědomnja šhonja, šo je Bóh šwja- ty a je prawy šudnik a jemu ničžo njeje potajene. Š cžim chzesh šo ty samolwiczi? Nichtón šo njesh njemgli, pšhed Bo- hom njemóžemy wobštacž — ty niž a ja niž!

3. Chzesh ty nětk woczafacz, šhto Boži hněw i njebieš pšhinješ? — Bóh je kaž woheń, kiž wšcho póžerje; žalošne je, do ruki žiweho Boha padnycz! Š wotfel chzesh praw- doščje nabracž, šo by pšhed Bohom mohł wobštacž? Chzesh šo špytacž polěpšhecž? Ale i tym njemóžesh wutupicz šwo- je prjedawšche hrěchi; na žanym dnju njemóžesh wjazn praw- doščje dobycz hacž šu winojty. Haj kóždy džet budže tebe wobštoržecz, dofelž nejšy cžinił w nim, šhtož je Bóh pola tebe pytał. Šdže chzesh šo wukhowacz?

Woprawdže, Bóh šam dyrbi nam dacž prawdošč, ko- traž pšhed nim placzi! A wón ju nam dawa. Wón ma radu a ma pucz, šo mohł njeprawy prawy bycz. Prawy bu- dže pšhes wěru žiwy, praji šwjate pišmo, to rěka: pšhes wě- ru šmějemy prawdošč a žiwjenje. Bóh je šo nad nami šmi- lił, wón póšła nam šwojeho Šsyna, teho praweho, šo by dopjelnił wšchitku prawdošč pošnje, a wón da šwoje žiwje- nje i wumóženju ša jich wjele. Džiwna rada Boža: druhe- mu dawa wón cžerpicz ša naž, druhemu nam prawdošč do- bycz. — A tola kažka šbóžna a hnadna rada Boža! Bóh ni- ma špodobanje na šmjerči bjesbóžneho, wón chze, šo by wón žiwy był — tuto žiwjenje šo nam došawa pšhes prawdošč našeho Šbóžniča. W šebi namašamy hrěchi a winu a nje- prawdu a šmjerč, ale w Khrjštu šu wodacžje a prawdošč a žiwjenje a šbóžnošč. W šamšnym liščje na Romškich praji Pawoł we 8. šlawje: „Tehodla nětk ničžo njeje, šo by šata- mało tny, kóšiz w Khrjštu šu a po cžele nješkodža, ale po duchu.“ Šhtož w Khrjštu namašany budže, budže prawy pšhes njeho; šhtož do njeho wěri, i nim šjednocženy je, ma žiwjenje, je Bože džecz. Ale šdže šhonimy to, šo pšhes wěru prawy budžemy? — Pšhes ewangelij! Wón je dobra powěšč wo tym, kač móže njeprawy bycz prawy, hrěš- nił bycz šbóžny pšhes Khrjštuša.

4. Šhto je tebi tutón ewangelij? — Wón je móž Boža, kotraž šbóžny cžini wšchitki, kóšiz na to wěra. Tak ně- kotreho, kiž je był bjes radny a pomožny, je ewangelij wo Šsynu Běžim, kiž je naž lubował a šo šam ša naž dał, se šahuby wuczahnył a i Bohom šjednocžil. Ewangelij, prjedy cžlowje- tej šnadž něšto pódlańke, haj něšto, na cžimž je šo štorczil, je tomu, kiž je do njeho wěricž šapoczal, nětk najwažnišche šubło, tač šo i šapošhtołom wušnawa: „Ša šo njehańbuju te- ho ewangelijona wot Khrjšta, dofelž w tym šamym šo šjewi prawdošč, kotraž pšhed Bohom placzi.“

A ty? Tak někotry šo njehańbuje njeprawdoščje, nje- póžčiwosčje, šebicžnosčje, ale wón šo hanibuje prawdoščje, Božeho šłowa, modlitwy. Kač někotry je šo hižo teho ewan- gelijona hanibował! Našche šwědomnje drje naž warnuje: Cžinčje, šo byšče šbóžni byli, ale šwět šo wušmewa tajkim wošebnosčjam — a my šmy ewangelijona šo hanibowali.

Ale šesuž šo njeje hanibował, i nam hrěšnikam pšhi- šhadžecz, naž šwojich bratrow mjenowacz, a ty chyni jeho šo

hanibowacz? A tola hiščje jeho ša Šbóžniča mēcž? Běda tym, kiž šo jeho hanibuja, najlěpšcheho pšhecžela. Tny wón šnacž njebudže. Ale tny šwojich wón šnaje, kiž šo jeho nje- hańbuja, ale wješela. Šamjen.

Šsuchota w lěčje 1934.

... Njepóščjelu je pšhepošdže, — tač rěka w pšhipoło- ženym liščje šerlušcherja — „kaž šče Wn w pošlednim cžišle našeho nabožneho šopienka pišał. Ščžewki lětušcheje ža- lošneje šuchoty nětkle hiščje wšče nimamy; te hačle pšhiń- du. Šo jenož jene našpomnju: Wšhelafa nuša pšhes tule šuchotu budže šo dlicž, to je wěšte; i cžim dyrbi šo tač wjele wšhelafeho škotu w pšchodnej šymje a i lětu, — šhtož to docžafa — žiwicz, hdnž hižo dawno wjele škotu dla mało pižny, haj móže tež bycz, dla mało wodny trada. Šsyn widžil, šo won wuhnaty škót na pašwiščžach wonka šoro žanej žyrobny nima, dofelž je wšcho wuhorjene. Žalošnje to! — Wjele škotu dla pšhemało žyrobny na wužitku wotebjera. Lětušche rjenje domšhowane šyno šo hižo dlěhe trjeba; prje- dy hacž šyma i nam šacžehnje, je šnano pšhetriebane, šhto potom?

Šłóž: Móž hišččijano ša mnu dži.

Bóh wěczny Knjes pšhes šemju dže,
Prut šuchoty ma w ruzny. —
Naž boli Bože šhloštanje.
Šhtó cžerpicz njeměł dužny,
Šdžež študnje wodny nimaju?
Kač dha ju ludžo doštanu? —

Žně lětušche šu wšhelafe,
Na šuchich polach šhude;
W dnjach šklóncžnyh žito wjadnyšche.
To podawki šu šrudne!
Po rjanym, kražnym nalěczu
Šsyn měli wulku šuchotu!

Nam běda, hdnž Bóh šhlošta naž
We hněwje šwjatym šwojim
A poščeje tež šny nam cžač
Tak šlabym, šhudym wbohim.
Kač bološne je šhloštanje
Tež i ruki šwěrnej wótzneje! —

Šhtož hiščje žyle šlepy nej' —
Tón widži, šo Bóh ščeje.
O wopominy to šhutnje šej,
Šo mamy winny wjele!
To cžinja našche hrěchi wšče,
Šo pšhińdže Bože šhloštanje.

Kraj plódnny mało pšhinješe
Dla wobydlerjow jeho;
Tny cžinjenje je bjesbóžne,
Šdnž maja Duha šleho.
Do Boha Knješa njewěra,
Šoh' wolu cžinicž nochžedža.

Wny šmy wšhał wšchitny hrěšnyžny. —
Šhto do hubjeny ludži! —
Do šatamańšwa pšhińdžemy,
Šdnž Bóh po prawdže šudži! —
We šwěcže žadny prawy nej',
Šrěch dowjedže naž i šudnišej.

Schto pschinješe nam Boži prut?
Schto mamy wocžakowacz?
Bóh čłowěstwo wjedže psched hwoj bud!
Hdže móhli so my sthowacz
Psched Bohom wschehowědomnym,
Kiž pschecziwny je bjesbóžnym?

Ty wjedžešch naš psches čžemny doł,
Sso, Božo, šmil nad nami.
O, so by Twój hněw nimo schoł.
Čžin wschitto derje i nami,
Daj nam wschěch hrěchow woadče,
Twój trošcht, mēr, hnadu, žirjeaje.

Wšmi, Božo, wot naš huchotu,
Daj miłny desčez nam sašy.
Čžin Ty nam šmilnoičz, dobrotu
A daj nam plódne čžazy.
Daj hnadnje nam wschu potrebu,
Naš šwježel i Twojej pomozu.

Nam, šmilny Božo, pomhaj saš'
Tu i tajkej wulkej nušy.
Daj wschědnj khlěb nam kóždnj čžaz,
Bój, njecžin nam so zušy.
To šprawnje Tebe prošymy:
Nam Wótčez hwerńy wostań Ty.

Na hwoju šmilnoičz, Knježe, špomń,
Čžin dobrotu nam šnowa;
Skóšč našchu wjazy njewopomń;
Daj trošcht nam i twojoh' kłowa.
Wšach Ty by našcha nadžija,
Ty džeržiš hwoje šlubjenja!

J. W.

Šindenburg †.

Runje šu došlincžake wutšele, i nam i Tannenberga se radijom pschenješene, runje šu došwonile šwony: Němški prezident a pólny maršchal von Šindenburg je i tym, šchtož šachodne je, hwoj pošledni wotpočžinš namakał w rańšchim nationalnym pomniku Němškeje, tam, hdžež je se hwojim rjelowškim wójškom bił a dobnj psched 20 lětami wulku bitwu a wužwobodžil wótžny kraj wot njepšchecželow, kotřiž běchu so psches mješy walili a šahubu wójny do kraja pschinješli. Nětk čžahnu tam tñžazy nimo kashčža i pošlednjemu rasej štrowicž njebočžicžkeho rjeka a wjednika a jemu pošlednje wbožemje prajicž, kaž je jeho tam jako přeni tak štrowił, so šdobom wot njeho dželo, wjednš a kanžler Adolf Šitler. Mny i tutymi tñžazami w duchu šobu šastupimy do wěže hobrše- ho pomnika, kotraž je jeho čželu pošledni šemški khow a štro- wimy jeho a so jemu džakujemy. Wón je nam wschittim wjele dał a wjele byl, wón, kiž bě hwerńy hacž do šmjercže!

„Budž hwerńy hacž do šmjercže, dha džy ja tebi trónu žiwjenja dacž“. Tuto kłowo, pod kotrymž tež mny jeho — to njewjedžo — 5. augusta wopominachmy, bě šebi njebočžicžki ša kłowo pošlednjeje nutrnošče wušwolil. A to je kłowo kaž žane ša njeho a jeho wopominanje. Wón je dopjelnił tu- tu pschitašnju: „Budž hwerńy hacž do šmjercže!“ Tak je jemu tež Bóh, kotremuž hwerńy bě hacž do šmjercže, dopjel- nił hwoje šlubjenje, a to hižo tu na šemi a nětk we wěčž- nošči, w hwojim njebeškim kraleštwje.

Wopominanje tuteho wulkeho njeje nětk ščónčene. Džen wote dnja mamy jeho wopominacz! To čžinimy, hdnj wulžy

šmy we kwerje w žyłym hwojim žiwjenju. A mny šamóžemy hwerńi byčž, hdnj wulžy šmy we wěrje, w kšesčžijanškej wě- rje, kaž Šindenburg, kotryž bě hwerńy evangeliški kšesčžijan a hwoju hweru tež štajnje i tym wobšwědcži, so bě tež hwerńy wožadny a jako tajki hwerńy hwojemu Božemu domej, njech tutón štejesche we wulkim měšče njech něhdže we małym měštacžku abo na wšy.

Pschiklad džyšche wón byčž, kaž je šam prajil, so by so něchtóžkuli, wožebje młodny, dopomnił a so šhrabał a tež hwerńy byl. Tuž wšmimy kóždnj jeho ša pschiklad a budžmy hwerńi, hwerńi Bohu a jeho kraleštwu, kotrež so nam jemi we Knješowej žyrtwi, a wožadže, w Božim kłowie a domje! Mny šamóžemy tak hwerńi byčž we wschěm, tež w najčžežšchim. Pschetož potom štajimy i wschemu džeku hwoju modlitwu. Tak je wón to čžinił. Šemu je so wscho tak radžilo. Nam so tež wscho tak radži, a wěrne šbožo je našče a wěčžna šbóž- noičz.

Do teho wscheho šlušča, so šmy ponižni kaž wón, tón wulki. Šaj wón runje tehodla tón wulki a tak wulki, došež tak ponižny! „Ja nješym“, praji wón tola, „ničžo drugeho čžinił, dnžli dary naložował, kotrež je mi Bóh dał, a to bě moja pschikluščnošč. Šhwalicž a čžesčžicž mamy jenicžy Božu hnadu“. Kaške to kłowo — kaž to muž! „Schtož so šam ponižuje, budže powyščenj!“ Tuto kłowo je so jemu dopjelnił pschi žiwjenju a po šmjercži, na šemi a w nje- bješach.

Tuž kłomny so psched tutym wulkim a džakujmy so jemu še šutkom, i žyłym žiwjenjom. To so nam radži, hdnj šly- ščimy a čžinimy druge kłowo, kotrež je wón wuprajil, i ko-

Němški prezident a pólny maršchal i Šindenburg †

trymž je wón sdom pšcheradził, šhto móž jeho žiwjenja a jeho dobywanja. von Hindenburg je prajil: „**Sacž i moje-
mu poslednjemu sdychnjenju budže snowanarodjenje Něm-
keje moja jenicška próza, moja modlitwa a moja starosć!**“
Moja modlitwa! Haj, to je to potajništvo a ta móž! Šhtož
tutón wjednik we wojnje zplemu ludej pšchwoła, to woła
wón nětk, njedch s němym jeniškim ertom drje, tola čim wósti-
šcho: „**Mn móžemy jenož dobywacž, hdyž w domišnje wojača
modlerjow a modlerkow mamy!**“ Tuž: spěwaj a džělaj! A
hdyž dyrbi bycz: spěwaj a wojuj! Haj: Modl šo a dži po
Božej šchcžezny!“

Wón je to činił. A i Božeho pižma najlubše słowo
je jemu byla přenja šhtucžla 62. psalma, kotryž bě pšchede-
wšchem jeho psalm: „**Moja dušha je czicha i Bohu, kotryž mi
pomha.**“ Krazne to słowo. Šhtož šo do njeho a do zplaho
psalma podnuri, šacžowa šwjatu móž. Tu mamy wujaknje-
nje ša to, šo Hindenburg tak wulki. Tuta dowěra do Boha
ščini jeho tak wulkeho. Steji tola w tutym psalmje tež:
„**Bóh je moja štała, moja pomoz, mój šchuz, šo mje žadyn
pad njepobije, tak wulki hacž wón je.**“ Tuta dowěra Bohu,
tak poľna ponižnosće a wěštošće, to je to, šhtož mn wšchitzy,
zplny lud a kóždy jenotliwy trjebamy. Potom klicž, kaž
dženša pšchi jeho šachcžu, potom nashonimy pšchezo šašo ino-
wa, šhtož drugi wulki je nashonil a spěwał:

„Jedn twjerdy hród je našch Bóh šam,
Brón dobra, šylna štała!
Wón je wšchej' nush pomha nam,
Kiž naž je šapšchijała.“

Haj, šo bychmy tež mn tak ponižnje kaž wón wušnacž
šmeli a móhli: „**Pšchedewšchem šym ja Božu hnadu a šmil-
nosć šam na šebi nashonil. Žemu budž čječž do wěcz-
nosće!**“ —

Bohu budž čječž a džak, šo je wón našchemu wóznemu
trajej tuteho wěrje wulkeho dak! A jemu, tutomu wulkemu,
budž džak do wěcznosće, šo wón tak we šwěrje a wěrje je ša
naž štak!

Kotšič ša wótny kraj krawajachu, šu nětk pšchi Bosy.

W Braunschweigu šteji šapala, požwjecžena Schillej, rje-
tej Napoleonowych wojnow. W tutej šapale wišy šwón. Na
nim šteji słowo, kotrež tu na tute ryncžki štajichmy: „**Kotšič
ša wótny kraj krawajachu, šu nětk pšchi Bosy.**“

Tutón šwón pak njewoni w čašach kaž druge šwony.
Wón šwoni jenož i dopomnjecžu na rjekow, kiž ša šwobodu
Němkeje wojowachu a wumrěchu, kaž Schill, Andreas Hofer
a drušy. Sacž pšched krótkim šawoni tutón šwón jenož 7
krócž ša lěto. Wot lěta 1934 šwoni wón nětk 8 krócž. Albert
Leo Schlageter je wošmy w rnytu tnyh, kotrychž wón wopo-
mina.

Šhtož šwješela.

Katar J. w Modrowje w Pólskej bu wšchelašo i njewo-
žom potrjeheny. Tohodla njebě jemu móžno, wšchě nusne a
trěbne džela, kotrež šebi žně žadachu, čžinicž.

Šhto šo šta? Něhdže 40 Němšich tamneje krajiny šo
tam nawjecžor šendže, pomhacž tutomu wbohemu, kiž bjes wi-

ny tak šchodowasche. Bjes wšcheho wono njepošncžechu
woni w dobrym towarštwje mjes šobu jenož 25 jutrow rožki,
ně šwajachu a šetajachu tež wšcho. Woni njeběchu šo do-
heho pucža na tuto dželo bojeli, a nětk, hdyž bě došonjany
tutón „**nóžny škutk**“ nastajichu šo po poľnožny šašo na dom-
pucž wješoleje wutrobny, wjedžo, šo šu dobrny škutk došonjeli,
škutk wěrneho ludštwoweho šjednocženštwia a škutk wěrneho,
šutkowazeho šchecžijanštwia.

Žyrkej a štat.

Němški biskop je pšchi šmjercži němškeho prezidenty i Hin-
denburga wošebite słowo wošjewil. W tutym wón mjes
druhim praji: „**Němška žaruje!** — Wšchě šchorhoje šu na poľ
šchcžezora šchchjane! — Womješč, šo je němški prezident
šlowny poľny maršchal von Hindenburg domoj šchol, je wu-
trobu kóždeho němškeho čžlowjeka i šhłubkim želenjom na-
pjelniko: Muž je wot naž šchol, kiž bě še šwojej wošobu
němške byczje šam. Wón budže pšchezo do wulkich šhłuchecž,
wo kotrychž němške štawišny pawjedaja... Žiwjenje němške-
ho prezidenty šlowneho poľneho maršchala von Hindenburg,
še kotremuž je zplny lud i njewobmjelowanej dowěru šhlado-
wał, bě šažowane na šhłubku pobožnosć wutrobny. Wón bě
šwěrny šlaw ewangelškeje žyrkwje. Jeho poslednje šłowo
i podpškanemu němškemu biskopej řekasche: „**Starajcže šo ša
to, šo budže Khrjštuž w Němškej pšchpowjedany!**“ Tuto
pominanje budže Němška Evangelška Žyrkej jako šwjate ša-
woštajenštwio wulkeho njebocžicžkeho šchowacž. Pod tutym
hešlom rošwije šo němške waschne a byczje došpoľnje. —
W rukomaj našcheho wjednika Adolfa Hitlera leži nětk hi-
storiske šawoštajenštwio, kotrež řeka: Němška. Šromadže i nim
twarimny mn šchcžu Němšku.“

Wšchelaše i blišta a šalofa.

Dešchcžik. To bě tak doľho štyšne šdychowanje! Nětk je
to wutrobne džakowanie! A tak mišny dešchcžik bě! A kaž
bohacže šo nandže! Wón wošchewi hona, šuki, pola, šahrodny
a šhtomy a řekki a niz mjenje škot a šwěriny — a naž čžlo-
wjekow: Dešchcžik haj — ale dešchcžik njeje ani šam še šo a
njepšchidže šam wot šo. Jedyn je, kiž jón ščžini a kiž jón
póšla! Bóh, našch Bóh! Jeho bě ta miľošć a hnada! Žemu
tuž šo džakujmy i zplnej wutrobu, i ertom, še škutkom a žiwje-
njom!

Na pucž.

... Ša šym šebi myšlił, šo mam tu štacž. Šladajcže,
telko jich woteudže. Ša šym šarny muž; hdyž młodži widža,
šo tajki šarny šarla šwoju pšchšhłuchnosć čžini, šnadž šo to-
la někotryž šuli dopomni. Ša šym šmjercž mucžny, ale ja
budu štacž, doniž njepadnu, doľhož je tuto štare čželo hišchcže
i nēcžemu trěbne, ša pšchšlad!“ von Hindenburg.

Šistowanie: Rni. L. w D.: Doštach a šo džakuju. — R.
J. W.: Džak ša wšcho, šhtož póšlaschcže. Redaktor. — Ša 12.
po Tr.: R. . . čž w B. — Ša 13. po Tr.: T: w B:

Šamostity redaktor šarať Wyracž w Nošacžizach (Nošič b. Weissenberg).
Šaklad Šerbšfa šłowna předašfa šonferenza w Budyšchinje. — Čžišchčž
„Šerbšfe Nowiny“ w Budyšchinje. — Wuhadža kóždu šobotu a šlacž
šchtworčžlětnje 108 pjenješłow.